

Štev. 6.

V Ljubljani, junij 1924.

Letnik XXV.

Ranjenec od Prilepa.

(1912)

Silna bitka vname se v Prilepu,
Srbin bije s Turkom se sovragom,
s prsmi, glej, junaškimi nezlomno
jež gradi mu pred domačim pragom.

Meč se bliska, krogla k smrti žvižga,
dim s plameni se k oblakom vije,
Marko vojak ranjen k tlom omahne,
kri mu iz globoke rane lije.

Bratska roka naglo ga prestreže
in na skrb k zdravniku ga odnese,
a iz ust besede ni tožeče
in oči junaku ne solzé se.

Z veličastnim mirom Marko čaka,
da naj pride, kar že mora priti,
samo z majko, ženo in otroki
želel za slovo bi govoriti . . .

Sel spusti se kakor ptica naglo
v Markov dom, da svojce mu privede.
Naglejša je smrt: ta položi ga
v dom poslednji med domače grede.

In ko pridejo njegovi dragi,
prvo jim vprašanje zašepeče:
„Kaj je z Markom? Dejte, majka prosí,
da nas spet obsine solnce sreče!“

Trda jim resnica odgovarja:
„Marko kot junak poslednjo srago
vroče srčne je krvi potočil —
sebe dal je domovini v zmago!“

Nema bol jih dvigne do gomile,
nanjo so pogledi vseh uprti,
a ponosna lepeta beseda:
„Marko je umrl junaške smrti!“

Stara majka, žena in dečica
s križem poslové se od rednika,
v vzdih se ne izlije bolečina,
saj ljubav je k domu prevelika! —

E. Gangl.